

[Marie Antoinette von Lowzow.]

hvilket vi i vort parti vil gå med til drøftelse af denne lovgivning. Jeg mener imidlertid, at der er så mange kredse i vort land, der vil blive påvirket og berørt af denne lovgivning, at den må have en meget indgående behandling i det forventede udvalg, og det er også muligt, at flere af bestemmelserne såsom dispensationsbestemmelserne og andre nøje bør drøftes igennem.

Et enkelt andet spørgsmål, som ikke er medtaget her i lovforslaget, men som blev nævnt af den første ærede ordfører, kunne måske også indgå i forhandlingerne; jeg tænker her på den ofte foretagne drøftelse af flytningen af store bededag til efteråret, eventuelt helt hen til november. Det vil af hensyn til skolefridage være hensigtsmæssigt.

Vi er fra mit partis side parat til at deltage i og fremme en indgående behandling af dette lovforslag.

Aage Fogh: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister for det fremsatte lovforslag. Jeg synes, det er udmærket, det er overskueligt, let forståeligt og skrevet i en god sprogform. Jeg kan tiltræde det helt igennem.

Jeg anser det for meget vigtigt, at det klart af § 1 fremgår, at der må ikke på folkekirkens helligdage foretages noget, hvorved gudstjenesten forstyrres. Det er det centrale for mig, det skal man have garanti for. Nu hørte jeg til min store beroligelse det ærede medlem hr. Albertsen sige, at biografteatrenes betjente havde givet tilslutning til lovforslaget, og der står i fremsættelsestalen, at bisperne også har gjort det. Jeg kan ærlig talt ikke forstå, hvorfor man har spurgt nogen af dem; jeg kan ikke se, at det sorterer under biskopperne eller biografernes personale. Derfor er jeg af den opfattelse, at det skulle man have undladt. Allright, når både biskopperne og de ved biografteatrene har givet deres tilslutning, men der var vel også andre, man kunne have spurgt. Det var i og for sig ikke nødvendigt. Lovforslaget er så godt i sig selv, højtærede minister, at jeg kan give det min fulde tilslutning. Jeg synes ikke, der kan rejses nogen indvending mod de ændringer, der sker. Vi ved jo, hvordan livet leves; vi ved godt, at i mange tilfælde fester folk alligevel,

selv om det ikke er i overensstemmelse med den gamle lov, og så er det bedre at lave loven om, så den kan overholdes. Men § 1 anser jeg for at være det fundamentale. Vi vil have sikkerhed for, at så længe vi har folkekirken her i landet, må gudstjenesten ikke på nogen måde forstyrres.

O. Mathiasen: Det ville vel ikke være urimeligt at stille det spørgsmål, om det overhovedet er betimeligt eller nødvendigt med en særlig helligdagslovgivning, altså ud over de allerede eksisterende love og forordninger om arbejderbeskyttelse, lukketider o. s. v.

Jeg har kigget lidt på de utallige love og forordninger, der har været gældende gennem tidene, og er stoppet op ved en forordning, der kom for over 100 år siden — det var i 1845 — en gammel kongelig forordning om helligdagens rette anvendelse, og skønt denne forordning er så gammel og udstedt af en enevældig konge, har den kun en vejledende og formanende form. Kongen siger ganske vist her, at han anser det for en hellig pligt at hævde den offentlige gudstjeneste, og at han derfor ikke kan tillade, at der på helligdagen foretages noget, som kan forstyrre andre — jeg tillader mig at citere —

„i de dertil indrettede dages rette og kristelige anvendelse“, men så føjer han til, at han gør regning på, at hans undersætter ved deres egen kristelige følelse og erkendelse selv vil føle sig tilskyndet til at bruge helligdagene i overensstemmelse med deres velgørende øjemed, nemlig at give menneskene den hvile, som de efter hverdagens slid trænger til, og at helligdagene, som det hedder,

„vil hendrage sindet til Gud og hans hellige ord, og at de vil samles fittelig og med kristeligt sind i Herrens hus.“

Altså kun en formaning og henstilling, ikke forbud af nogen art, og denne henstilling retter kongen særlig til embedsmændene, der, som han siger, bør foregå undersætterne med et godt eksempel og medvirke til,

„at de til den offentlige gudstjeneste indviede dage holdes i ære og retteligen anvendes.“

Ifølge den senere lovgivning på dette område har man altså ikke ment, at en sådan faderlig formaning og henstilling har været